

Ne pametuj, ločuj!

OD PLASTENKE DO HRANILNIKA

Eden izmed večjih svetovnih problemov je onesnaževanje. Vsako leto se zavrže več kilogramov smeti kot v prejšnjem letu. A ko bi se vsaj pravilno zavržle! Nekaterim ljudem sploh ni mar za okolje in odvržejo smeti na cesto ali pa celo v zeleno naravo. Saj je res, da moramo smeti vreči stran, a če jih, jih vsaj reciklirajmo. Ni pa seveda treba zavreči prav vsakega odpadka. Čeprav se nam nek predmet zdi malo vreden ali celo neuporaben, lahko iz njega ustvarimo nekaj čudovitega, če le napnemo možgane. In prav tako je bilo s plastenko, o kateri bom pripovedoval.

Plastenke so narejene v velikih sivih tovarnah z visokimi dimniki, ki puhajo umazan zrak. Vse okoli tovarn je večinoma onesnaženo. Drevesa so brez listja, trava je vsa rjava in v potokih teče siva voda. Živali pa so se tako ali tako izselile že pred leti, ko so na tej posesti podrli prvo drevo. Tako danes tam ni nič drugega kot siva stavba in ostudno onesnažen zrak. Prav vsaka plastenka gre čez vse faze svojega življenjskega cikla. V tovarni jo roboti naredijo iz plastike, nato pa se pelje po tekočem traku vse do naslednjega stroja, ki vanjo nalije vodo. Njena pot se nadaljuje do še enega stroja, ki ji namesti zamašek in nanjo nalepi nalepko. Potem nekaj časa leži v skladišču, dokler je skupaj z ostalimi plastenkami ne odpelje tovornjak. Tudi od tu naprej v glavnem vse plastenke doleti ista usoda. Ko pridejo na cilj, pristanejo v trgovini na polici in čakajo, da jih nekega dne zagrabi žejni kupec ter jih izprazni. Potem pa je odvisno od vsakega posameznika, ali plastenko predela, reciklira ali jo, vsekakor v preveč primerih, zavrže v naravi. Ironija pa je, da ko kupimo plastenko vode, zavržemo tisti dražji del izdelka, saj je voda cenejša kot plastenka sama.

Nekega poletnega popoldneva sem odšel v trgovino po plastenko vode. Igranje nogometa v veliki vročini me je kar izmučilo, zato sem potreboval nekaj osvežujočega. Stopil sem do bližnje trgovine ter kupil plastenko z mineralno vodo. Ko sem stopil iz trgovine, sem se osvežil, a potem nisem vedel, kam s prazno plastenko. Ker v bližini ni bilo nobenega smetnjaka, sem v delčku sekunde pomislil, da bi jo pustil kar v travi, od koder se je svetilo že nekaj drugih smeti, a sem si seveda premislil in plastenko pospravil v nahrbtnik.

Ko sem prišel domov, sem pospravil vse, kar sem imel v nahrbtniku, razen plastenke. Od nogometa so me bolele noge, zato se mi je ni dalo odnesti v smeti in sem jo pustil ležati kar na pisalni mizi. Ker nikogar ni bilo doma, mi je postalo dolgčas. Nisem vedel, kaj bi počel. Ko pa sem zagledal prazno platenko, me je prešinila ideja. Zakaj ne bi česa naredil iz nje? V roke sem vzel škarje in lepilni trak ter se spravlil k delu.

Najprej sem odstrigel sredinski del plastenke, sprednjega ter zadnjega pa zlepil skupaj. Nato sem na vrh plastenke s pomočjo noža vdrl dolgo odprtino. Iz kartona sem izdelal noge in ušesa ter platenko namesto barvanja oblepil z lepilnim trakom. Nato sem iz papirja izdelal še oči ter jih kot piko na i nalepil na izdelek. In tako je bilo moje delo končano – izdelal sem namreč hranilnik za denar, ki izgleda kot prašiček.

Pomislil sem: ljudje hodijo na plastične operacije, da polepšajo svoj videz. Jaz pa sem s plastično operacijo, ki sem jo opravil sam, naredil, da je platenka izgledala prečudovito. Ne samo da sem kreativno preživel večer in izdelal hranilnik, ampak sem tudi na nek način pripomogel k manjšemu onesnaženju našega planeta.

Če bi platenko odvrigel v travo ali grmovje, bi se razgrajevala več 100 let, kar se zdi presenetljivo, a je res. Prav tako lahko vsak posameznik Zemlji prihrani več stoletij trpljenja, če se le malo potruzi in platenko odvrže v smetnjak, ki je odpadku namenjen, saj vendar ne smemo pozabiti na ločevanje in recikliranje. Še bolje pa je, če odpadke znova uporabimo, tako kot sem jaz znova uporabil oziroma predelal platenko. Iz na prvi pogled ničvrednega odpadka sem izdelal hranilnik, kjer zdaj hranim denar.

Zelo pomembno je, da ne pozabimo, da imamo samo en planet in da lahko samo z enim pravilno odvrženim ali predelanim odpadkom olepšamo prihodnost tega edinega našega planeta.

Gabriel Montanič, 8. razred OŠ dr. Antona Debeljaka Loški Potok

Mentorica: Bogdana Mohar